

ἦνε ἐπιτήδευμα καὶ τοῦ ν' ἀντιπροσωπεύεται ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ διὰ καθηγητῶν. Ἡ φιλοσοφία εἶνε τρυφερὸν καὶ εὐοσμὸν ἄνθος, φυόμενον καὶ θάλλον μόνον εἰς τὸν ἐλεύθερον καὶ ὀρεινὸν ἀέρα, ἐκφυλιζόμενον δὲ καὶ ἀποθνήσκον διὰ τῆς τεχνητῆς θεραπείας. Οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαράλλακτα ὅπως ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ ὑποκριταὶ τὸν βασιλέα. Μήπως ἦσαν οἱ σοφισταί, οὓς τόσον κατεπολέμει ὁ Σωκράτης καὶ ἐχλεύασεν ὁ Πλάτων, ἄλλο τι ἢ καθηγῆται τῆς φιλοσοφίας καὶ ρητορικῆς; . . . Αἱ ὕψισται τάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος οὐδέποτε συμφωνοῦσι πρὸς τὸ ἐπιτήδευμα, διότι ἡ εὐγενὴς αὐτῶν φύσις εἶνε ἀδύνατον νὰ συναμιχθῇ μετ' αὐτοῦ.

* * *

Τοὺς συγγραφεῖς δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν εἰς ἀερολίθους, πλανήτας καὶ ἀπλανεῖς ἀστέρας. — Οἱ πρῶτοι προξενοῦσι στιγμιαίον κρότον, ἀνυψοῦμεν τὰ βλέμματα, ἀναφω-

νοῦμεν „ἄ! κύτταξε!“ καὶ διὰ παντὸς ἐξηφανίσθησαν. — Οἱ δεύτεροι, ἤτοι οἱ πλανῆται ἔχουσι μακροτέραν διάρκειαν. Πολλὰκις ἐκπέμπουσι, καίτοι μόνον ἕνεκα τῆς ἐγγύτητός των, μείζονα λάμψιν ἢ οἱ ἀπλανεῖς καὶ ὑπὸ τῶν ἀδῶν συγγέονται μετὰ τούτων. Ἄλλ' ἐν τούτῳ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται νὰ κενώσωσι τὴν θέσιν, συγχρόνως ἔχουσι μόνον δόνειον φῶς καὶ σφαῖραν ἐνεργείας περιοριζομένην μόνον εἰς τοὺς συνοδοιπόρους των (συγχρόνους). Πλανῶνται καὶ ἀλλάσσονται, τὸ πᾶν εἰς αὐτοὺς εἶνε πορεία διαρκοῦσα ἐπὶ τινα ἔτη. Ἄλλ' οἱ τρίτοι εἶνε ἀμετάβλητοι, μένουσι προσηλωμένοι εἰς τὸ στερέωμα, ἔχουσιν ἴδιον φῶς, δι' ἀπάσας τὰς ἐποχὰς ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν μὴ μεταβάλλοντες ὅψιν ἕνεκα τῆς τροποποιήσεως τῆς ἡμετέρας ἀπόψεως, διότι δὲν ἔχουσι παράλλαξιν. Αὐτοὶ δὲν ἀνήκουσιν ὥσπερ οἱ ἄλλοι εἰς ἐν καὶ μόνον σύστημα (ἔθνος), ἀλλ' εἰς τὸν κόσμον. Ἀκριβῶς ὅμως διὰ τὸ ὕψος τῆς θέσεώς των τὸ φῶς των γίνεται ὁρατὸν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν.

ΤΕΧΝΗΤΑ ΟΝΕΙΡΑ.

Κοιμώμενος — ἐν ὀνείροις — ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἴδιον κόσμον, ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας ἐν τῇ ἐγρηγόρσει λαμβάνει μέρος ἐξ ἴσου τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις εἰς τὸν κόσμον τῶν αἰσθησέων. Ὅταν ὀνειρεύωμαι, οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ ἴδῃ τὸ ὄνειρον, ὅπερ ἐγὼ βλέπω, ὅπως ἐξ ἄλλου καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ τὰς εἰκόνας, αἵτινες παρίστανται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνὸς ἄλλου.

Τί συμβαίνει ἄρα γε εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων, τὸν ὁποῖον ἕκαστος πλάττει δι' ἑαυτόν; Δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο

Θεὸς μοι ἐπῆλθεν Ὀνειρος
ἀμβροσίην διὰ νύκτα

ἢ ἐξαρτῶνται τὰ ὄνειρα ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἐξ οὗ ἀποσπᾶται ὁ ὑπνώττων διὰ τῆς παύσεως τῆς ἐνεργείας τῶν αἰσθησέων, ἅμα ὡς ἐπέλθῃ κόπας αὐτῶν;

Περὶ τούτου δύναται νὰ δώσῃ ἡμῖν πληροφορίας ἡ πείρα καὶ ἡ παρατήρησις. Κατορθοῦντες νὰ ἐπηρεάσωμεν τὴν πορείαν τῶν ὀνείρων δι' ἐξωτερικῶν ἐπενεργειῶν, δι' ἐρεθισμῶν ἐπὶ τοῦ ὑπνώττοντος, ἐξάγομεν τὸ συμπέρασμα, ἐὰν κατ' αὐτὰς ἀνακαλυφθῶσιν ὁμαλότητές τινες, ὅτι τὰ ὄνειρα συνέχονται μετὰ τοῦ συνήθους κόσμου τῆς ἀντιλήψεως καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἀποκαλύψεις ὑπερφυσικῶν ἐνεργειῶν.

Καὶ πράγματι διὰ τῆς παρατηρήσεως ἀπεδείχθη ὅτι πολλὰ ὄνειρα εἶνε συνέπεια ἐξωτερικῶν ἐρεθισμῶν ἐπὶ τῶν ὑπνωττόντων αἰσθητηρίων ὀργάνων. Κατὰ τὸν ὕπνον εἶνε κεκλεισμένοι οἱ ὀφθαλμοί, οὕτω δὲ αἶρεται ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξωτερικοῦ φωτὸς ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος. Ἐν τούτοις ὅμως ζωντὸν καὶ αἰφνιδίως ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων πίπτει φῶς δύναται νὰ διεγείρῃ τὸ ὀπτικὸν νεῦρον καὶ τὴν συνείδησιν. Αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης, αἱ πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ ὑπνώττοντος, γίνονται πολλὰκις αἰτία ὀνείρων, καθ' ὃ ὁ κοιμώμενος βλέπει ἡλιοφώτους χώρας, θρηῖσκοι δὲ νομίζουσιν ὅτι βλέπουσιν οὐρανίαν δόξαν.

Ἐξωτερικοὶ θόρυβοι μὴ ὄντες ἀρκοῦντως ἰσχυροί, ὅπως ἀφωπνίσωσι τὸν καθυπνιστὴν, προκαλοῦσιν ὄνειρα, ὃ ἥχος κώδωνος, ὃ κρότος ὥρολογίου διεγείρουσι τὴν φαντασίαν αὐτοῦ.

Ὁ Ἀλφρέδος δὲ Μωρὸ ἐπαχειρήσας ἐφ' ἑαυτοῦ πολλὰ πειράματα, ὅπως ἀνέυρῃ τὸ ἀποτελεσματικὸν ἐρεθισμοῦ ἐπὶ τοῦ πνεύματος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου, διηγεῖται ὅτι οἱ κραδασμοὶ μικρᾶς λαβίδος παρὰ τὸ οὖς του καθ' ὃν χρόνον ἐκοιμᾶτο, προῦκάλουν παρ' αὐτῷ ὄνειρα, καθ' ὃ ἤκουε κώδωνας, θορύβους καὶ συμβάντα τῆς ἐπαναστάσεως.

Ὁσμή ἀνθέων ἐν τῷ δωματίῳ εὐκόλως προκαλεῖ ὀπτασίας θερμοκηπίων, κήπων καὶ τροπικῶν χωρῶν. Ὁ κοιμώμενος νομίζει ὅτι δὲν ὁσφραίνεται, ἀλλ' ὅτι βλέπει τὸ εὖοσμον ἀντικείμενον καὶ τὰς τούτου ἀναμνηστικὰς εἰκόνας. Οὕτω π. χ. ἡ ὁσμὴ θυμιάματος προκαλεῖ τὴν ἀνάμνησιν νεκρικῆς ἐκφορᾶς καὶ ἡ εὐωδία ἀρωματικοῦ τινος ῥευστοῦ σωματοποιεῖ τὴν φανταστικὴν μορφήν προσώπου, ὅπερ συνήθως φέρει ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ὁσμὴν ταύτην.

Ἀλλὰ μεγάλην σπουδαιότητα ἔχει τὸ αἶσθημα τῆς ἀφῆς. Ὅταν κνίζωνται τὰ χεῖλη νομίζει τις καθ' ὕπνου ὅτι ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ προσώπου του πισσώδες ἔμπλαστρον. Ὁ Ἰωάννης Σουλλὺ ἠγέρθη ποτὲ ἐκ φοβεροῦ ὀνείρου μετὰ τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶχε ψάψει ἐν τῇ κλίνῃ του ξένην χεῖρα. Μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας καὶ φοβεράς ὑπονοίας εὗρεν, ὅτι κατέκειτο εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν καὶ εἶχε δράξῃ τὴν καρπὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἥτις εἶχε καταστῇ ἀναίσθητος διὰ τῆς πίεσεως τοῦ σώματος.

Οἱ φυσιολόγοι ἐξηγοῦσι τὸ αἶσθημα τῆς καταπτώσεως εἰς βαθὺ βάρανρον διὰ τῆς καθ' ὕπνου αὐτομάτου ἐκτάσεως τοῦ ποδός. Ταραχαὶ τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων προκαλοῦσι τὴν γνωστὴν ἐν ὀνείρῳ πτῆσιν. Ὅταν τὸ στόμα καὶ οἱ ῥῶθωνες βαθύως κοιμωμένων ἀνθρώπων ἀποφραχθῶσι διὰ τῶν ὑφασμάτων τῆς κλίνης, γεννᾶται ἄσθμα, ἐρύθρσις τοῦ προσώπου, προσπαθοῦσι δὲ οἱ ὑπνώττοντες ν' ἀπορρίψωσι τὰ καλύμματα. Μετὰ τὴν ἀφύπνισιν διηγεῖται ὁ ὀνειρευθεὶς, ὅτι ἤσθάνετο ἐφιάλτην ἐπὶ τοῦ στῆθους του ἢ ὅτι ἄγριόν τι θηρίον προσεπάθει νὰ τὸν καταβάλῃ.

Πρὸ πάντων παράδοξος καὶ ἀξιοσημείωτος εἶνε ἱστορία, ἣν ἀφηγεῖται ἡμῖν ὁ Scherner περὶ ἐνὸς νεανίου, ὅστις ἠγάπα μὲν περιπαθῶς νεανιδά τινα, ἀλλὰ δὲν ἀντηγαπᾶτο ὑπ' αὐ-

τῆς. Ὁ νέος αὐτὸς κατάρθωσε νὰ ψιθυρίζεται τὸ ὄνομά του εἰς τὸ οὐς κοιμωμένης τῆς ἐρωμένης του. Μετὰ παρέρωσιν οὐχὶ πολλοῦ χρόνου ἤρξατο πράγματι ἡ νέα αὐτῇ Γαλάτεια νὰ ὀνειρεύεται ἀκουσίως τὸν πανοῦργον ἐραστήν, οὕτω δ' ἐπῆλθε βαθμὴδὸν καὶ ἀνεπαίσθητως καὶ εὐτυχῆς μετατροπῇ τῶν αἰσθημάτων τῆς νεάνιδος.

Ἡ νοσηρὰ ἐπίτασις τῶν ὀνείρων ἐκδηλοῦται ὡς ὑπνωτισμός. Ὁ ὑπνοβάτης οὐδὲν γινώσκει μετὰ τὴν ἔγερσιν ἐκ τῶν ἐνεργειῶν, ἃς ἐπετέλεσεν ὀνειρευόμενος. Ἐνίστε μάλιστα αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ εἶνε τόσον συνεπεῖς καὶ λογικαί, ὥστε ἡ ὑπαρξίς του εἶνε πράγματι διπλῇ. Διηγοῦνται ὅτι νέος τις ἐπεχείρησεν ἐν ὑπνοβασίᾳ ν' αὐτοκτονήσῃ, ἐγερθεὶς δὲ τοῦ ὕπνου μετὰ φρίκης ἤκουσε τὸ γεγονός καὶ ὅμως πάλιν ἐπανέλαβε τοῦτο ἐν δευτέρᾳ ὑπνοβασίᾳ. — Μαθητευόμενός τις νεανίας ἐνόμιζεν ἐν ὑπνοβασίᾳ ὅτι ἦτον εὐπορος οἰκογενειάρχης κατὰ πᾶσαν δὲ νύκτα ἐπαίξε τὸ πρόσωπον τοῦτο μετὰ μεγάλης ἀκριβείας καὶ δεξιότητος, ἐν ᾧ γρηγορῶν οὐδεμίαν αἰσθησιν εἶχε τοῦ πράγματος. Ἡ μνημὴ του ἄρα ἦτο διπλῇ, διότι ἡ μὲν ἐσχετίζετο πρὸς τὰ καθ' ἡμέραν καὶ συνήθως γινόμενα, ἡ δὲ πρὸς τὰ ἐν ὀνείρῳ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτελούμενα.

Καὶ ἡ κατάστασις ἀκόμη αὕτη δύναται νὰ προκληθῇ διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ εἰς κατάλληλα πρόσωπα, ὡς ἀπεδείχθη διὰ νεωτέρων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Ἀσθενὲς τις γυνὴ ὑπεβλήθη εἰς τεχνητὸν ὑπνωτισμόν, ὥστε δὲν ἀνεγνώριζε

πλέον τοὺς περὶ αὐτήν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἡδύνατο μετὰ μεγίστης εὐκολίας νὰ μετρήσῃ τοὺς παρόντας ἐδωῶρι ὅμως αὐτοὺς ἄλλους ἢ οἳοι πραγματικῶς ἦσαν. Εἷς ἐξ αὐτῶν τῇ ὑπεσχέθη, ὅτε ἤρχισε νὰ παραπονῆται διὰ τὰ χρέη τῆς, ἅτινα παρῆχον αὐτῇ πολλὰς ἀμηχανίας καὶ ἐνοχλήσεις, ὅτι ἤθελε πληρώσει αὐτά. Συνελθοῦσα εἰς ἐαυτὴν ἠγνόει παντάπασι τὰ συμβάντα ταῦτα καὶ ἠρνεῖτο ἰσχυρογνώμως τὴν ὁμολογίαν τῆς. Ὅτε ὅμως πάλιν ὑπεβλήθη εἰς ὑπνωτισμόν καὶ τῇ ὑπέμνησαν τὰ χρέη τῆς, εἶπε μετὰ περιφρονήσεως: „Ναί, νεωστὶ μοι ὑπεσχέθη κύριός τις νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη μου, δὲν ἐκράτησεν ὅμως τὸν λόγον του.“

Καὶ ἐνταῦθα λοιπὸν ὑπῆρχεν ἡ διπλῇ μνημὴ, ἡ μὲν διὰ τὴν ἐν ἐγρηγόρσει, ἡ δὲ διὰ τὴν τεχνητῶς προκληθεῖσαν ὑπνοβατικὴν κατάστασιν. Ἡ πείρα καὶ ἡ παρατήρησις καταδεικνύουσιν ἐναργῶς ὅτι κατὰ τὰς περιστάσεις οὐ μόνον ὄνειρα, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπνοβασίς δύνανται νὰ προκληθῶσι καὶ ἐπηρεασθῶσιν ὑπὸ ἐξωτερικῶν ἐρεθισμῶν καὶ ὅτι εἶνε δυνατὴ ἡ ἀκριβὴς ἐρευνα τοῦ ὀνείρου. Ἡ ἀναδίφησις τοῦ ἐν ὀνείροις βίου εἶνε προσέτι καὶ ἀναγκαία εἰς ἐξήγησιν τῶν ἀμυδρῶν ἐκείνων ἐκφάνσεων τοῦ ψυχικοῦ βίου, αἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ ὄνειρα ἐν ἐγρηγόρσει, ὡς ἀνὴρ ἀνηρπᾶσθαι τις ἐκ τῆς πραγματικότητος, καίτοι δὲν κοιμῶνται τὰ αἰσθητήρια ὄργανα, καὶ αἵτινες κοινῶς χαρακτηρίζονται ὡς παραφροσύνη.

Σ. Ζ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

εωτέρων εἰδήσεων συγκομιδὴν οὐδεμίαν ἐπεχειρῶ, συστηματικῶς ἀποφεύγουσα, ὡς γνωρίζεις, τὴν παράθεσιν εἰκασιῶν καὶ γεγονότων, ὅπως ἀσχετῶν πρὸς τὰ ἡμέτερα πράγματα καὶ καθήκοντα. Ἡ σύγκλησις τῆς ἀγγλικῆς ἐφεδρείας, αἱ εἰρηνικαὶ μεσολαβήσεις τοῦ γερμανοῦ Αὐτοκράτορος καὶ αἱ ῥωσικαὶ περὶ φιλικῆς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν συνεννοήσεως διαβεβαιώσεις οὐδὲ δόλως ἠραίωσαν τὴν πυκνότητα τῶν πολιτικῶν νεφῶν, διαρκῶς ἀπὸ τινος ἐπαπειλούντων τὴν παγκόσμιον ἡσυχίαν, οὐδὲ συνετέλεσαν ὅμως κατ' οὐδὲν νὰ με παραιτώσιν εἰς πολιτικὴν πολυλογίαν, ἀνδ' ἥς πάντοτε ἐγὼ προϋτίμησα τὴν ἐξῆς διάφορον.

Οἱ στεφανῖται ἐν Ὀλυμπίοις ἀγῶνες εἶνε τὸ χαρακτηριστικώτερον ἵσως γνώρισμα τῆς εὐγενείας καὶ τῆς φιλοτιμίας τῶν προπατέρων ἡμῶν, τοσαύτην ἀποδιδόντων ἀξίαν εἰς ἀπλούστατον τιμητικὸν σημεῖον, εἰς ἐλαίαις στέφανον. Τὸ γενναῖον τοῦτο φρόνημα παρέστησεν ὁ Ἡρόδοτος διὰ τῆς ὀργῆς ἐκείνης πρὸς τὸν Μαρδόκιον, τοῦ πολέμου ἀσύνετον αἷτιον, ἀποστροφῆς ἐνὸς τῶν περὶ τὸν μέγα βασιλεῖα μεγιστάνων κατὰ τὴν μεγάλην τοῦ Ξέρξου ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατείαν. „κοῖους ἐπ' ἀνδρας ἡγάγες μαχησόμενους ἡμέας, οἱ οὐ περὶ χρημάτων τὸν ὄγῳ ποιεῖνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς;“ Ἀπείρητον, ἀλλ' ἀκριβῆ τῶν ἀγῶνων ἐκείνων περιγραφὴν εὐρίσκεις ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἐν δὲ τῇ εἰκόνι τῆς Κλειῆς αὐτὸ τὸ πεδῖον τῆς Ὀλυμπίας καὶ τοὺς ἀγῶνας, ὡς ἐτελοῦντο οὗτοι κατὰ τὴν ἀμύνην τῆς ἑλληνικῆς ἐν πολέμοις καὶ τέχναις ἐπιδόσεως· ἅπειρα ἀριστοτεχνήματα, ἱερά, βωμοί, ἀγάλματα καὶ στήλαι κατεκόσμου τὸ φύσει μαγευτικώτατον ἐκεῖνο χωρίον, καταστήσαν ἐν ἐκ τῶν θαυμάτων τῆς τότε οἰκουμένης καὶ ἀξίον τῇ ἀληθείᾳ τῆς χάριτος, τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ ἔθνους, τοῦ συνερχομένου ἐνταῦθα, ἵνα τελέσῃ τὴν ἐπιφανεστάτην τῶν πανηγύρεων αὐτοῦ. Ἔργον τοῦ δαιμονίου Φειδίου, ὄγαλμα τοῦ ὑπερτάτου τῶν θεῶν ἐξ ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, ἀνέκειτο ἐν τῷ αὐτόθι ναῷ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, περὶ οὗ ἡ σύγχρονος Μοῦσα ἔλεγεν:

Ἡ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δειξὼν
Φειδίᾳ, ἡ σὺγ' ἔβης τὸν θεὸν ὀψόμενος.

Καὶ τοὺς μὲν νικητὰς ἐξύμνει ἡ Πινδαρική λύρα, τοὺς δ' ἐν τῷ πεδίῳ ἐκείνῳ ἀνεγειρομένους ἀνδριάντας αὐτῶν ἐπέγραψεν ὁ μέγας ποιητὴς Σιμωνίδης.

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὅς ποτὶ Πίσσῃ
ἐπτάκις νικήσας, ἐς γόνατα οὐκ ἔπεσεν.

Οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ὑπῆρχαν μακροβιώτεροι τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, 394 ἔτη μετὰ Χριστὸν ἐξακολουθήσαντες. Ὁ παρακείμενος ναὸς ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἀλώβητος, μέχρις οὗ βαρβαρικαὶ χεῖρες κατέδραυσαν ἐντὶ δὲν εἶχον καταρρίψει συχνότατοι σεισμοί. Τότε ὁ Ἀλφειὸς διέρρηξε τὰ παρημελημένα προχώματα καὶ ἐκύλισεν ἄμμον καὶ ἱλὺν ἐπὶ τῶν θλιβερῶν ἐκείνων ἐρειπίων, τὰ ὅποια ἀνέσκαψε πρῶτος ὁ ἐξοχος τῆς πατρίου ἡμῶν ἱστορίας ἐρευνητὴς Ἑρνέστος ὁ Κούρτιος.

Ἀπὸ τῶν κλασικῶν ἀναμνήσεων μετόψεαι διὰ τῆς ἄλλης εὐαγγελικῆς εἰκόνας εἰς τὰ ὑψηλὰ τῆς θρησκείας ἡμῶν διδάγματα, ἀπὸ τῶν γυμνικῶν ἀγῶνων, ἐν οἷς ἐρρωνύετο τὸ σῶμα καὶ ἐκρατύετο τὸ φρόνημα ὁδηγεῖσθαι εἰς τὴν ὑψηλότεραν τοῦ βίου πάλιν, καθ' ἣν μορφοῦται ἡ καρδιά καὶ ἐξαγνίζεται ἡ ψυχὴ. Τὴν ψιλὴν περὶ ἡθικῆς θεωρίαν τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ὁ χριστιανισμὸς διὰ περιπαθεστάτων παραβολῶν καὶ ἄλλης ὑπερανθρώπου οἰκονομίας κατέστησεν ἐν τῇ πράξει προσιτὴν παντὶ φίλῳ τῆς ἀληθινῆς ἀρετῆς, δι' ἑλληνικῆς δὲ χάριτος περιβαλὼν τὰ κείμενα τῶν διδαγμάτων τούτων παρέσχε καὶ εἰς τὴν τέχνην τὰς γραφικωτέρας παραστάσεις. Γνωστὴ Σοὶ ὑπάρχει ἀναμφιβόλως ἡ μέχρι τινὸς ἐπικρατήσασα ἐκείνη παράδοσις, καθ' ἣν ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπαγγελθεὶς καὶ τὸν ζωγράφον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔχει λόγον τινὰ ὁ τοιοῦτος ἱστορικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ θεοῦ. Συγγραφῶς, ἐξηγουμένου διὰ τῆς ἐν τοῖς κειμένοις τοῦ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίου πληθύος ἀλληγορικῶν εἰκόνων, μετ' ἀπαραιμιλου τέχνης καὶ ἐμπνευσμένης χάριτος ζωγραφιζομένων. Μία τῶν κατασκευαστικῶν τούτων παραβολῶν εἶνε καὶ ἡ τοῦ πλουσίου καὶ Λαζάρου τοῦ πτωχοῦ, χορτανομένου μὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐκ τῶν ψυχίων τῆς τραπέζης τοῦ εὐφρανομένου Κροῖσου, ἀλλ' ἀξιώδεντος μετὸ θάνατον ἀμοιβῆς, ἣν ματαίως ἐφρόνει ὁ ὀδυρόμενος ἐν τῷ Ἀΐδῃ πλούσιος.

Εἶνε φοβεραὶ τῇ ὄντι αἱ πρόοδοι, αἵτινες καθ' ἐκάστην γίνονται εἰς τὴν μεταξὺ τῶν διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων συγκοινωνίαν. Ἐπαυσε βε-